

RUGĂCIUNEA PE GENUNCHI: DEMODATĂ? ¹

Studiul de față are ca obiect răspunsul la întrebarea: 'Există o anumită poziție la rugăciune pe care Dumnezeu ne-o recomandă în închinarea personală, în **cămăruța noastră** sau în închinarea publică, în **Casa de Rugăciune** ?'

Nu există moment sau loc nepotrivit pentru rugăciune. Creștinul trebuie să aibă o legătură permanentă cu Cerul prin rugăciune și meditație, asemenea lui Enoh. Apostolul Pavel ne spune: 'Rugați-vă neîncetat.' 1Tes. 5:17 Spiritul Profetic întărește acest gând: 'Motivul pentru care atât de mulți sunt lăsați la voia lor în fața ispitei este că ei nu-L pun întotdeauna pe Domnul în față. Atunci când lăsăm să fie întreruptă comuniunea noastră cu Dumnezeu, apărarea noastră se duce. **Toate bunele scopuri și intenții nu vă vor face apti să rezistați ispitei. Trebuie să fiți femei și bărbați ai rugăciunii.** Cererile voastre nu trebuie să fie slabe, rare și intermitente, ci stăruitoare, perseverente și constante. *Nu este întotdeauna nevoie să vă plecați pe genunchi pentru a vă ruga.* Cultivați obiceiul de a vorbi cu Mântuitorul când sunteți singuri, *când vă plimbați și când sunteți prinși în munca zilnică.* Inima voastră să fie permanent înălțată în cereri tăcute pentru ajutor, pentru lumină, putere și cunoștință. *Fiecare respirație a voastră să fie o rugăciune.*' Te 136

Este o chestiune de bun simț faptul că mergând pe stradă sau în timp ce lucrăm nu e nevoie să îngenunchezi pentru a te ruga, așa cum spune Inspirația mai sus. Însă vom vedea că pentru închinarea din biserică și cea de acasă, atât Biblia cât și Spiritul Profetic au recomandări care din păcate nu prea mai sunt cunoscute și nici practicate astăzi.

Prea des auzim păreri de genul 'Nu contează cum te rogi, ci dacă rugăciunea e făcută din inimă!' Să fie chiar așa ? Să ne amintim că atunci când Moise s-a întâlnit cu Cel Prea Înalt, i s-a poruncit: '**... scoate-ți încălțămintele din picioare**, căci locul pe care calci este un pământ Sfânt.' Exod 3:5 Probabil unii creștini de astăzi, în ignoranță și cu tupeu, ar fi zis: 'Dar Doamne, **forma** nu contează. Importantă e inima mea.' Dacă Moise n-ar fi ascultat porunca divină, legată de o **formă**, ne putem imagina ce ar fi pățit. Un moment asemănător a fost cel al tăierii împrejur a fiului său. 'În timpul călătoriei, într-un loc unde a rămas Moise peste noapte, **I-a întâlnit Domnul și a vrut să-l omoare.**' Exod 4:24 Tăierea împrejur era și ea doar o **formă**. Sefora, deși o femeie sensibilă, cu intenții bune, asemenea multora de azi a 'teologhisit' că nu era ceva esențial. Dumnezeu însă vedea lucrurile altfel.

Acolo unde Dumnezeu nu a lăsat nimic scris legat de formă, putem avea păreri personale diverse și aplicări diverse, însă și acestea trebuie să se armonizeze cu restul Scripturii. Dar, dacă în privința 'Paginația cartilor citate este cea din original, din limba engleza, nu din edițiile în limba română, unele dintre cărți nefiind încă traduse.

vreunei forme, cum e și botezul, avem un 'Stă scris', păreri personale și inovațiile trebuie să fie date la o parte. În asemenea situații, *nerespectarea formei rânduite de Dumnezeu poate fi un foc străin*, chiar dacă pretindem că avem un fond nemaipomenit de bun și sfânt !

Mărturia Bibliei

Geneza 17:3 „Avram *s-a aruncat cu fața la pământ* și Dumnezeu i-a vorbit astfel:...”

Geneza 24:52 „Când a auzit robul lui Avraam cuvintele lor, *s-a aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului*”

Exod 12:27 „să răspundeți: „Este jertfa de Paște în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul și ne-a scăpat casele noastre.” *Poporul s-a plecat și s-a închinat până la pământ.*”

Exod 34:6,8 „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie,... *Îndată Moise s-a plecat până la pământ și s-a închinat.*”

Iosua 5:14 „El a răspuns: „Nu, ci Eu Sunt Căpetenia oștirii Domnului, și acum am venit.” *Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat, și I-a zis: „Ce spune Domnul meu robului Său?”*”

1 Regi 18:42 „Ahab s-a suit să mănânce și să bea. Dar Ilie s-a suit pe vârful Carmelului, și plecându-se la pământ, *s-a așezat cu fața între genunchi...*”

1 Regi 8:54 „Când a isprăvit Solomon de spus Domnului toată rugăciunea aceasta și cererea aceasta, s-a sculat dinaintea altarului Domnului, unde *îngenunchiase*, cu mâinile întinse spre cer.”

2 Cronici 29:29 „Și când au isprăvit de adus arderea de tot, împăratul și toți cei ce erau cu el *au îngenunchiat și s-au închinat.*”

2 Cronici 6:13 „Căci Solomon făcuse o treaptă din aramă, și o pusese în mijlocul curții. Ea era lungă de cinci coți, lată de cinci coți, și înaltă de trei coți; a șezut pe ea, *s-a așezat în genunchi* în fața întregii adunări a lui Israel, și a întins mâinile spre cer.”

Ezra 9:5 „Apoi, în clipa jertfei de seară, m-am sculat din smerirea mea, cu hainele și mantaua sfâșiate, *am căzut în genunchi*, am întins mâinile spre Domnul, Dumnezeul meu, și am zis...”

Psalmi 72:9 „Locuitorii pustiei *își vor pleca genunchiul* înaintea lui, și vrăjmașii vor linge țărâna.”

Psalmi 95:6 „Veniți să ne închinăm și să ne smerim, *să ne plecăm genunchiul* înaintea Domnului, Făcătorului nostru !”

Isaia 45:23 „Pe Mine Însumi Mă jur, adevărul iese din gura Mea și cuvântul Meu nu va fi luat înapoi: *orice genunchi se va pleca înaintea Mea*, și orice limbă va jura pe Mine.”

Daniel 6:10 „Când a aflat Daniel că s-a iscălit porunca, a intrat în casa lui, unde ferestrele odăii de sus erau deschise înspre Ierusalim, și de trei ori pe zi *îngenunchea*, se ruga și lăuda pe Dumnezeuul lui, cum făcea și mai înainte.”

Daniel 10:10 „Și iată că o mână m-a atins, și m-a așezat tremurând pe *genunchii* și mâinile mele.”

Matei 6:5 „Când vă rugați să nu fiți ca *fățarnicii*, cărora *le place să se roage stând în picioare* în sinagogi și la colțurile ulițelor, ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata.”

Marcu 1:40 „A venit la El un lepros, care *s-a aruncat în genunchi* înaintea Lui, Îl ruga și-I zicea: 'Dacă vrei, poți să mă curățești.'”

Luca 18:11 „*Fariseul sta în picioare*, și a început să se roage în sine astfel: 'Dumnezeule, Îți mulțămesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta.’”

Fapte 9:40 „Petru a scos pe toată lumea afară, *a îngenuncheat*, și s-a rugat; apoi, s-a întors spre trup și a zis: 'Tabita, scoală-te !' Ea a deschis ochii, și, când a văzut pe Petru, a stat în capul oaselor.’”

Fapte 20:36 „După ce a vorbit astfel, *a îngenuncheat*, și s-a rugat împreună cu ei toți.’”

Fapte 21:5 „Dar când s-au împlinit zilele, am plecat, și ne-am văzut de drum; și ne-au petrecut toți, cu nevestele și copiii, până afară din cetate. *Am îngenuncheat* pe mal, și ne-am rugat.’”

Efeseni 3:14 „Iată de ce, zic, *îmi plec genunchiul* înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos.’”

Filipeni 2:10 „Pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece *orice genunchi* al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ.’”

Apocalipsa 5:10,11 „Cei douăzeci și patru de bătrâni *cădeau* înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și *se închinau* Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie, și ziceau: „Vrednic ești Doamne și Dumnezeuul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!””

Apocalipsa 5:14 „Și cele patru făpturi vii ziceau: „Amin!” Și cei douăzeci și patru de bătrâni *s-au aruncat la pământ*, și *s-au închinat* Celui ce este viu în vecii vecilor!”

Apocalipsa 7:11 „Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și *s-au aruncat cu fețele la pământ* în fața scaunului de domnie, și *s-au închinat* lui Dumnezeu”

Apocalipsa 11:16 „Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, *s-au aruncat cu fețele la pământ*, și *s-au închinat* lui Dumnezeu”

Apocalipsa 19:4 „Și cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii *s-au aruncat la pământ* și *s-au închinat* lui Dumnezeu, care ședea pe scaunul de domnie. Și au zis: „Amin! Aliluia!””

Îngenunchind pentru rugăciune în închinarea publică²

“Am primit scrisori în care eram întrebată cu privire la atitudinea potrivită care trebuie să fie luată de o persoană atunci când se roagă Suveranului universului. De unde au obținut frații noștri ideea că ei trebuie să stea în picioare când se roagă lui Dumnezeu ?

Lc. 22:41; Fapte 9:40; 7:59, 60; 20:36; 21:5; Ezra 9:5,6; Ps. 95:6; Ef. 3:14

Atât în închinarea publică cât și în cea privată este *datoria noastră să ne plecăm pe genunchi înaintea lui Dumnezeu când Îi oferim cererile noastre*. Acest act arată *dependența* noastră față de Dumnezeu.

Este posibil, cu toată lumina pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său cu privire la subiectul respectului, ca lucrători, directori și profesori din școlile noastre, prin învățătura și exemplu să-i învețe pe tineri să stea în picioare la devoțiune așa cum făceau Fariseii ? Să privim la lucrul acesta ca dezvăluind suficiența de sine și auto importanța ? Trebuie ca aceste trăsături să devină bătătoare la ochi ?... Sperăm că frații noștri nu vor manifesta mai puțin respect și teamă sfântă atunci când se apropie de singurul adevărat și viu Dumnezeu decât manifestă păgânii pentru idoli lor, sau oamenii aceștia vor fi judecătorii noștri în ziua hotărârii finale? Aș dori să le vorbesc tuturor celor care ocupă poziția de profesori în școlile noastre. Bărbați și femei, nu dezonorați pe Dumnezeu prin lipsa de respect și pompozitatea voastră. ***Nu rămâneți în picioare în fariseismul vostru atunci când vă rugați lui Dumnezeu***. Nu vă încredeți în puterea voastră. Nu vă bizuiți pe ea; ci adesea ***plecați-vă pe genunchi înaintea lui Dumnezeu, și închinați-vă Lui***.

Iar atunci când vă adunați pentru a vă închina lui Dumnezeu, fiți hotărâți și plecați-vă genunchii înaintea Lui. Actul acesta să dea mărturie că întregul suflet, trup și spirit sunt supuse Duhului adevărului. Cine a cercetat Cuvântul cu atenție pentru a găsi exemple și călăuzire în această privință ?...

Omul trebuie să vină în genunchi ca beneficiar al harului, la tronul milei. Și de vreme ce primește zilnic îndurări din mâna lui Dumnezeu, trebuie ca mereu să nutrească mulțumire în inima lui, și să dea expresie acesteia în cuvinte de mulțumire și laudă pentru aceste favori nemeritate.” (E.G.White, *Notebook Leaflets*, 37, pp.1-3)

“Rugăciunea înălțată de Solomon cu ocazia dedicării templului nu a fost făcută în timp ce stătea în picioare. ***Regele a îngenunchiat*** în poziția umilă a unuia care cere.

În aceasta este o lecție pentru poporul lui Dumnezeu de astăzi. Puterea noastră spirituală și influența noastră nu cresc prin *conformarea cu atitudinea lumească în timpul rugăciunii*... Omul să vină în genunchi, ca beneficiar al harului, la tronul milei. Astfel el trebuie să dea mărturie că tot sufletul, trupul și spiritul sunt supuse Creatorului său.” (E.G.White, *RH*, Nov 30, 1905)

² *SDA Bible Commentary*, vol. 3, p.1130-1131 (Comentariul biblic adventist)

Templul și consacrarea lui

“În mijlocul curții templului, fusese înălțată "o treaptă de aramă" sau o platformă "lungă de cinci coți, lată de cinci coți și înaltă de trei coți". Solomon a stat pe ea și, cu mâinile ridicate, a binecuvântat mulțimea cea mare din fața lui "și toată adunarea lui Israel stătea în picioare" (2 Cron. 6,13.3).

"Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu lui Israel", a exclamat Solomon, "care a împlinit prin puterea Sa ce spusese cu gura Sa tatălui meu David, când a zis: ' Am ales Ierusalimul, pentru ca în el să locuiască Numele Meu '." (2 Cron. 6,4.6).

Apoi, **Solomon a îngenunchat** pe platformă și în auzul întregului popor, a înălțat rugăciunea de consacrare. Ridicându-și mâinile către cer, în timp ce **adunarea era plecată cu fața la pământ**, împăratul s-a rugat:... (2 Cron. 6,14-42).

Umilința lui Solomon la vremea când a început să ducă poverile statului, atunci când a recunoscut înaintea lui Dumnezeu: ‘Eu sunt doar un tânăr neîncercat’ (1 Împ. 3:7), dragostea lui adâncă față de Dumnezeu, respectul lui profund pentru lucrurile sfinte, neîncrederea în sine, precum și faptul că înălța cu adevărat pe Creatorul infinit a toate - *toate aceste trăsături de caracter*, cu adevărat demne de urmărit, *s-au dat pe față în lucrările legate de dedicarea templului, când, în timpul rugăciunii sale de consacrare, a îngenunchat în poziția umilă a unuia care cere*. Urmașii lui Hristos, astăzi, să se ferească de tendințele de a pierde spiritul de respect și de teamă sfântă. Scripturile îi învață pe oameni cum să se apropie de Făcătorul lor-cu umilință și temere, prin credință într-un Mijlocitor divin. Psalmistul declara: ‘Căci Domnul este un Dumnezeu mare, / Este un Împărat mai presus de toți dumnezeii, / Veniți să ne închinăm și să ne smerim / *Să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, / Făcătorul nostru !*’ (Ps. 95:3,6)

Atât în *rugăciunea publică*, cât și în *cea particulară*, este privilegiul nostru să ne plecăm genunchiul înaintea lui Dumnezeu atunci când Îi aducem cererile noastre. Isus, Exemplul nostru, ‘*îngenunchea și Se ruga*’ (Luca 22:41). Despre ucenicii Săi scrie că ei ‘*au îngenuncheat și s-au rugat*’ (Fapte 9:40). Pavel declara: ‘*Îmi plec genunchiul înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos*’ (Efeseni 3:14). Când a mărturisit înaintea lui Dumnezeu păcatele lui Israel, Ezra *a îngenuncheat* (Ezra 9:5). Daniel ‘*îngenunchea de trei ori pe zi, se ruga și lăuda pe Dumnezeul lui*’ (Daniel 6:10)

Adevăratul respect pentru Dumnezeu este imprimat de simțul măreției Sale infinite și de conștiința prezenței Sale. Orice inimă trebuie să fie impresionată de acest simțământ al Celui Nevăzut... Și atunci când se dă pe față respect în atitudine și în comportament, simțământul din care el izvorăște *se va adânci.*” (E.G.White, Profeti si regi 40, 48-51)

La Chaux-de-Fonds

“Am ajuns la Basel la nouă și jumătate după-amiază. Consultându-ne în acea seară, ni s-a recomandat să vizităm localitatea Chaux-de-Fonds și să petrecem Sabatul și duminica împreună cu biserica de acolo. Ziua următoare, împreună cu fratele Buel Whitney și soția lui, am plecat din Basel la ora zece dimineața. Am călătorit șapte ore...

În Sabat, am vorbit bisericii din Chaux-de-Fonds aproape o oră. Duhul Domnului era în mijlocul nostru. Singura sală pe care biserica a putut să o obțină pentru a ține întâlniri era asemeni unei camere private. Dacă se deschideau ferestrele ca să avem aer, atmosfera era îmbibată cu miros de la butoaie de lichior și vin, pentru că peste drum era o fabrică de lichioruri. În plus mai erau și zgomotul produs de ciocane și gălăgia de afară care împiedicau pe ascultători să audă ce se predică. *Camera era atât de plină cu oameni încât era imposibil să îngenunchiem*, așa că a trebuit să stăm în picioare în timp ce ne-am rugat.

Mi-e greu să exprim stânjeneala simțită în închinarea înaintea lui Dumnezeu într-un asemenea loc. Erau mai mult de șaiszeci de persoane adunate într-un spațiu atât de mic încât oamenii *n-au avut loc să îngenuncheze*, iar imposibilitatea de a asigura o ventilație corespunzătoare făcea ca atmosfera să fie foarte nesănătoasă. În timp ce vorbeam am simțit de două ori îndemnul să fac câte o întrerupere și să solicit adunarea să se ridice și să cântăm împreună, pentru că asupra oamenilor se instalase somnolența. În timpul săptămânii munciseră din greu. Ferestrele au fost deschise atât cât s-a putut, dar mirosul puternic de vin fermentat era atât de neplăcut pentru simțurile celor cumpătați. Am vorbit din nou în Sabat și apoi a urmat o întâlnire socială.” (E.G.White, RH, September 27, 1887 par. 5-8)

“Am primit scrisori în care eram întrebată cu privire la poziția potrivită pe care trebuie să o aibă o persoană când se roagă Suveranului universului. Unde au obținut frații noștri ideea că trebuie să stea în picioare când se roagă lui Dumnezeu ? Cineva care fusese educat aproape cinci ani de zile la Battle Creek a fost chemat să facă rugăciunea înaintea ca sora White să vorbească oamenilor. În momentul în care l-am văzut stând în picioare, în timp ce buzele i se deschideau să se roage lui Dumnezeu, l-am muștrat direct. Strigându-l pe nume, i-am spus: 'Pune-te pe genunchi !' Aceasta este întotdeauna poziția potrivită la rugăciune.

Lk 22:41, Fapte 9:40;7:59,60;20:36, 21:5, Ezra 9:5,6, Ps.95:6, Ef.3:14

Plecarea la rugăciune când ne rugăm lui Dumnezeu este atitudinea potrivită pe care trebuie să o avem. Acest act de închinare a fost cerut celor trei tineri evrei robi în Babilon... Dar un asemenea act era

rezervat doar pentru Dumnezeu – Suveranul lumii, Conducătorul universului; și acești trei evrei au refuzat să-l onoreze pe un idol chiar dacă era făcut din aur curat. Închinarea la idol însemna închinarea la împărat. Refuzând să asculte porunca împăratului au suferit pedeapsa și au fost aruncați în cuptorul de foc. Dar Hristos în persoană a venit și a umblat prin foc cu ei, iar ei n-au pățit nimic...” (E.G.White, Selected Messages, vol.2, 311-312)

Plecați pe genunchi

“Când vă adunați pentru a vă închina lui Dumnezeu, ***fiți hotărâți și plecați-vă înaintea Lui***. Fie ca acest act să dea mărturie că sufletul, trupul și duhul sunt supuse Duhului adevărului. Cine a cercetat Cuvântul cu atenție pentru a găsi exemple și îndrumare în această privință ? În cine putem avea încredere dintre profesorii din școlile noastre din America și din țările străine ? După ani de studii elevii să se întoarcă în țările lor cu idei pervertite despre respect, onoare și reverență care i se cuvin lui Dumnezeu, și să simtă că n-au nici o obligație de a-i onora pe cei cu perii albi, bărbați cu experiență, slujitori ai lui Dumnezeu care au fost implicați în lucrare aproape întreaga lor viață ? Îi sfătuiesc pe toți cei care studiază în America sau în oricare alt loc, nu vă molipsiți de *spiritul de ireverență*. Asigurați-vă că înțelegeți pentru voi înșivă ce fel de educație aveți nevoie, pentru a putea să-i educați și pe alții să obțină acel caracter care va trece testul care va veni asupra tuturor celor ce vor trăi pe pământ. Alegeți compania celor mai buni creștini. Nu vă întovărășiți cu orice educator sau elev, ci cu cei care dau pe față cea mai adâncă evlavie, cu cei care au o cunoaștere inteligentă a lucrurilor spirituale.

Trăim vremuri primejdioase. Adventiștii de ziua a șaptea sunt teoretic poporul lui Dumnezeu păzitor al poruncilor; dar ei își pierd spiritul devoțional. Spiritul de reverență față de Dumnezeu îi învață pe oameni să vină în prezența Creatorului lor cu sfințenie și teamă prin credința într-un Mântuitor, nu în ei înșiși. În felul acesta omul este protejat, oricare ar fi circumstanțele în care s-ar afla. *Omul trebuie să vină la tronul îndurării pe genunchi, ca unul care are nevoie de har*. Și, din moment ce primește zilnic îndurare din mâna lui Dumnezeu, trebuie să cultive permanent mulțumirea în suflet și să o exprime în cuvinte de recunoștință și laudă pentru aceste favori nemeritate. Îngerii ne-au păzit pe cale toată viața și cele mai multe capcane din care am fost eliberați noi nu le-am văzut. Pentru această pază și veghere din partea unor ochi care nu se odihnesc niciodată, în fiecare rugăciune trebuie să recunoaștem slujirea lui Dumnezeu pentru noi.

Toți ar trebui să se sprijine pe Dumnezeu în neajutorarea și nevoia lor zilnică. Trebuie să fie umili, veghetori și să se roage. Lauda și recunoștința ar trebui să se reverse cu putere în mulțumire și iubire sinceră a lui Dumnezeu.

Dumnezeul Cel Prea Înalt trebuie să fie lăudat în adunarea celor credincioși. Toți cei care au conștiința unei legături vitale cu Dumnezeu ar trebui să stea înaintea Domnului ca martori pentru El, mărturisind dragostea, îndurarea și bunătatea Lui. Cuvintele să fie sincere, simple, serioase, inteligente, dintr-o inimă ce arde de dragoste pentru Dumnezeu, cu buze sfințite pentru slava Sa pentru a face cunoscute îndurările Sale nu doar în adunarea sfinților ci în orice loc. Locuitorii pământului trebuie să știe că El este Dumnezeu, Dumnezeul cel unic și viu.

Ar trebui să existe o cunoaștere inteligentă a modului în care venim înaintea Sa în reverență, teamă sfântă și devoțiune. Există o *creștere a lipsei de reverență față de Creatorul nostru, o desconsiderare crescândă a măreției și maiestății Sale*. Dar Dumnezeu vorbește în aceste zile din urmă. Îi auzim vocea în furtună, în tunete. Auzim despre calamitățile pe care El le îngăduie: cutremure, inundații, elemente distructive care mătură totul în calea lor. Auzim despre vapoare care se scufundă în oceanul agitat. Dumnezeu vorbește familiilor care au refuzat să-L recunoască, uneori prin vânt și furtună, alteori față către față așa cum a vorbit cu Moise. El Își șoptește dragostea către copilașul încrezător și către perii albi în neputința lor. Priceperea omenească are o anumită înțelepciune în măsura în care privește la Cel Nevăzut.

Când se aude susurul blând care urmează după vântul și furtuna care mută stâncile din locul lor, toți să-și acopere fața, pentru că Dumnezeu este foarte aproape. Să se ascundă în Isus Hristos, pentru că El este locul lor de scăpare. Crăpătura stâncii ascunde mâna Sa străpunsă în timp ce căutătorul umil așteaptă plecat să audă ce spune Domnul servului Său”. (E.G.White, Manuscris 84b, 1897 – publicat în 2SM 314-316)

“Cererea i-a fost în cele din urmă aprobată. În prezența judecătorilor lui, **Ieronim a îngenunchat și s-a rugat** ca Duhul divin să-i stăpânească gândurile și cuvintele, ca nu cumva să vorbească ceva nepotrivit cu adevărul sau nedemn de Domnul lui. În ziua aceea, față de el s-a împlinit făgăduința lui Dumnezeu dată primilor ucenici: "Veți fi duși înaintea dregătorilor, a împăraților pentru Numele Meu, ca să slujiți ca mărturie înaintea lor și înaintea neamurilor. Dar, când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorați, gândindu-vă cum sau ce veți spune; căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela; fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi" (Matei 10, 18-20).

Cuvintele lui Ieronim au produs uimire și admirație chiar și dușmanilor lui. Timp de un an întreg fusese închis într-o temniță, neavând posibilitatea să citească sau să vadă, în mari suferințe fizice și încordare mintală. Cu toate acestea el prezenta argumentele cu o limpezime și putere atât de mare, ca și când ar fi avut ocazia netulburată de a studia. A îndreptat atenția ascultătorilor lui către șirul lung de bărbați sfinți care fuseseră condamnați de judecători nedrepti. Aproape în orice generație au fost oameni care, căutând să ridice poporul din vremea lor, au fost condamnați și lepădați, dar care după aceea au fost

socotiți vrednici de cinstire. Hristos Însuși a fost condamnat ca răufăcător, de către un tribunal nedrept.” (E.G.White, Tragedia Veacurilor, 113-114)

“Pentru prima dată, copilul **Isus** privea templul. El i-a văzut pe preoții îmbrăcați în veșminte albe îndeplinindu-și slujba solemnă. A privit la victima însângerată de pe altarul de jertfă. Împreună cu credincioșii **a îngenuncheat în rugăciune**, în timp ce norul de fum de tămâie se înălța spre Dumnezeu. A asistat la toată slujba pascală atât de impresionantă. Zi de zi, El vedea însemnătatea ei tot mai clar. Fiecare act era văzut în strânsa legătură pe care o avea cu viața Sa. Noi îndemnuri se nășteau înăuntrul Său. Tăcut și adâncit în cugetare, părea că studiază o mare problemă. Atunci I se descoperea Mântuitorului taina misiunii Sale.” (E.G.White, Hristos Lumina lumii, 79)

“Când intră, pastorul trebuie să aibă o expresie demnă și solemnă. El trebuie să se plece în rugăciune tăcută de îndată ce urcă la amvon și să ceară în mod serios ajutorul lui Dumnezeu. Ce impresie va face lucrul acesta? Poporul trebuie să manifeste solemnitate și venerație. Pastorul lor este în comuniune cu Dumnezeu. El se consacră lui Dumnezeu mai înainte ca să îndrăznească să stea înaintea poporului. Solemnitatea este asupra tuturor și îngerii lui Dumnezeu sunt totuși foarte aproape. De asemenea, toți din adunare care se tem de Dumnezeu ar trebui să plece capul uniți într-o rugăciune tăcută împreună cu el, ca Dumnezeu să binecuvânteze întâlnirea cu prezența Lui și să dea putere adevărului Său, vestit de buze omenești. *Când întâlnirea este deschisă prin rugăciune, fiecare genunchi trebuie să se plece în prezența Celui Sfânt* și fiecare inimă ar trebui să se înalțe la Dumnezeu într-o devoțiune tăcută. Rugăciunile închinătorilor vor fi auzite și prezentarea Cuvântului se va dovedi eficientă.” (E.G.White, Marturii pentru comunitate, vol.5, p. 493)

Iată și concluzia compilerilor, a celor care au adunat referințele cu privire la diversele poziții pentru rugăciune, pe care o putem găsi în limba engleză în volumul trei, *Mărturii Selectate (Selected Messages, Ellen White)*:

‘Faptul că Ellen White nu a intenționat să învețe pe alții că la fiecare ocazie de rugăciune noi trebuie să îngenunchiem este clar atât din cuvintele cât și din exemplul ei. Pentru ea nu exista timp sau loc unde nu era potrivit să se roage. Familia ei a dat mărturie că acasă cei care veneau la masă își plecau capul pentru rugăciune, nu îngenuncheau. De asemenea dânsa nu îngenunchea pentru a da binecuvântarea de la sfârșitul serviciilor divine la care participa. *Cel mai puternic îndemn cu privire la îngenunchiere pare să aibă aplicabilitate în serviciile de închinare din Casa lui Dumnezeu și în familie și în devoțiunea personală de acasă.*’ (Selected Messages, vol.3, p.270)

Vom fi oare judecați într-o zi de oameni care au avut mai puțină lumină decât noi, dar atât cât au știut au trăit? În imaginile de mai jos sunt persoane a căror religie / apartenență religioasă o calificăm a fi păgână.

Nu e sănătos să judecăm aparențele exterioare însă suntem chemați să ne judecăm pe noi înșine. Prin atitudinea noastră arătăm că Îl onorăm pe Creatorul nostru sau cei de mai jos demonstrează mai mult decât noi acest lucru? Nu trebuie să mascăm probleme interioare printr-o pioșenie exterioară (morminte văruite). Paharul ființei noastre trebuie să fie curățit și înăuntru și înafară. Atunci când curățirea începe dinăuntru se va vedea și înafară.

